

Geneza revizitată

Întâlniri divine

Ghid pentru Cronicile Pământului

Expediții din Cronicile Pământului (carte autobiografică)

Călătorii în trecutul mistic (carte autobiografică)

Regele care a refuzat să moară (ficțiune)

Cartea pierdută a lui Enki

Au existat uriași pe Pământ

Cronicile Pământului

A 12-a planetă - Volumul 1

Trepte spre cer - Volumul 2

Războaiele zeilor și ale oamenilor - Volumul 3

Regatele pierdute - Volumul 4

La începutul timpului - Volumul 5

Codul cosmic - Volumul 6

Sfârșitul Zilelor - Volumul 7

ZECHARIA SITCHIN

SFÂRȘITUL ZILELOR

*Armageddonul și Profețiile
Revenirii*

**Al șaptelea volum, care finalizează
seria *Cronicile Pământului***

Traducere de Irina Chirica

PRESTIGE

București - 2025

Cuprins

Prefață - Trecutul și Viitorul	11
1 Ceasul Mesianic	14
2 „Și s-a întâmplat”	39
3 Profeții egiptene, destine umane	57
4 Despre zei și semizei	76
5 Numărătoarea inversă până la Ziua Judecății de Apoi	97
6 Distruși de vânt	117
7 Destinul avea cincizeci de nume	141
8 În numele lui Dumnezeu	166
9 Țara Făgăduinței	191
10 Crucea de la orizont	219
11 Ziua Domnului	244
12 Întunerîc la amiază	270
13 Când zeii au părăsit Pământul	303
14 Sfârșitul zilelor	335
15 Ierusalimul: un potir dispărut	358
16 Armaghedonul și Profețiile Revenirii	385
Postscript	409
Despre autor	411

1

CEASUL MESIANIC

Oriunde ne întoarcem, vedem că omenirea pare a fi cuprinsă de trepidația apocaliptică, de feroarea mesianică și de anxietatea legate de Sfârșitul Timpului.

Fanatismul religios se manifestă prin războaie, rebeliuni și prin măcelărirea „necredincioșilor”. Armatele adunate de regii din Occident sunt în război cu armatele regilor din Orient. Ciocnirea civilizațiilor zguduie fundațiile modurilor tradiționale de a trăi. Măcelul cuprinde orașe și sate; cei care au putere și o poziție socială înaltă caută siguranța din spatele zidurilor de protecție. Calamitățile naturale și catastrofele, din ce în ce mai intense, uimesc oamenii: oare omenirea a păcătuit atât de mult, încât este martoră la Mânia Divină, oare urmează un alt Potop distrugător? Oare, aceasta este Apocalipsa? Poate veni sau va veni Mântuirea? Oare, au început deja vremurile mesianice?

Timpul stabilit pentru aceasta este secolul XXI d.Hr. sau s-a întâmplat în secolul XXI î.Hr.?

Răspunsul corect este Da și Da, va fi pe vremea noastră, dar a fost și în acele timpuri străvechi. Este o condiție a timpului prezent, dar și a unui timp, în urmă cu patru milenii. Iar asimilarea uimitoare se datorează evenimentelor din vremea de mijloc – din perioada asociată cu feroarea mesianică de pe vremea lui Isus.

Acele trei perioade cataclismice pentru Omenire și planeta ei – două din ele din trecutul înregistrat în documente (la circa 2100 î.Hr. și pe vremea lui Hristos), a treia din ele urmând a se petrece în viitorul apropiat – sunt interconectate; una a condus la cealaltă; una poate fi înțeleasă doar prin înțelegerea celeilalte. Prezentul provine din Trecut, Trecutul este Viitorul. Esențială pentru toate trei este **Așteptarea Mesianică**; iar toate trei sunt legate între ele de **Profeții**.

Pentru a afla cum se va sfârși timpul prezent de tribulații și neazuri (care anunță Viitorul), este necesar să intrăm în tărâmul Profeției. Răspunsul nu va fi un amestec de predicții noi, al căror magnet principal este frica de moarte și de Sfârșitul a toate, ci o încredere bazată pe înregistrări antice, unice, care au documentat Trecutul, au prezis Viitorul și au înregistrat așteptările mesianice anterioare – profetind atât viitorul din Antichitate, cât și viitorul care va veni în viitorul nostru.

În toate cele trei cazuri apocaliptice (cele două care au avut deja loc, precum și cel care urmează să se întâmple), relația fizică și spirituală dintre Cer și Pământ a fost și rămâne în continuare esențială pentru desfășurarea evenimentelor. Aspectele fizice au fost exprimate prin existența pe Pământ a unor situri reale

Enlil și Enki, ci și rivalitatea și conflictul dintre cele două facțiuni Anunnaki, care au dominat cursul evenimentelor ulterioare de pe Pământ.

Este necesar să cunoaștem informațiile referitoare la conflictul dintre cei doi zei și descendenții lor, precum și informațiile despre regiunile Pământului care le-au fost alocate după Potop, pentru a înțelege ceea ce s-a întâmplat după aceea.

Cei doi erau frați vitregi, fiii lui Anu, regele de pe Nibiru. Conflictul lor de pe Pământ și-a avut rădăcinile pe planeta lor natală, Nibiru. Enki – pe atunci numit **E.A** („Cel a cărui casă este apa”) – a fost primul fiu născut lui Anu, dar nu de către soția sa oficială, **Antu**. Când Enlil i-a fost născut lui Anu de către Antu (o soră vitregă a lui Anu), Enlil a devenit Moștenitorul legal al tronului din Nibiru, deși nu era primul fiu născut. Resentimentele inevitabile din partea lui Enki și a familiei sale materne au fost exacerbate de faptul că urcarea lui Anu pe tron a fost la început problematică: după ce a pierdut lupta de succesiune în fața unui rival pe nume Alalu, el a uzurpat ulterior tronul printr-o lovitură de stat, obligându-l pe Alalu să fugă de pe Nibiru pentru a-și salva viața. Această istorie arată că resentimentele lui Ea reflectă în oglindă evenimentele petrecute pe vremea progenitorilor săi, generând o provocare față de conducerea lui Enlil, așa cum se relatează în epopeea *Povestea lui Anzu*. (Pentru relațiile încurcate ale familiilor regale de pe Nibiru, ale strămoșilor lui Anu și Antu și ale lui Enlil și Ea, vezi *Cartea pierdută a lui Enki*.)

Cheia pentru deblocarea misterului regulilor de succesiune (și căsătorie) a zeilor a fost înțelegerea mea că aceste

reguli se aplicau și oamenilor aleși de ei pentru a le servi interesele, ca împluterniciți în fața omenirii. Povestea biblică a Patriarhului Avraam explică (în *Geneza 20:12*) faptul că acesta nu a mințit, atunci când a spus că soția sa Sara era sora sa: „Într-adevăr, ea este sora mea, fiica tatălui meu, dar nu fiica mamei mele și a devenit soția mea”. Nu numai că era permisă căsătoria cu o soră vitregă dintr-o altă mamă, dar un fiu făcut cu ea (în acest caz, Isaac) a devenit Moștenitorul legal și succesorul dinastic, mai degrabă, decât Primul născut Ismael, fiul roabei Agar. (Astfel de reguli de succesiune au provocat în Egipt disputa amară dintre descendenții divini ai lui Ra, frații vitregi Osiris și Seth, care s-au căsătorit cu surorile vitrege Isis și Nephtys, așa cum am explicat în cartea mea, *Războiul zeilor și al oamenilor*.)

Deși aceste reguli de succesiune par complexe, ele se bazează pe „liniile de sânge” (numite așa de cei care scriu despre dinastiile regale). Este vorba aici de o genealogie ADN sofisticată, care recunoștea deosebirea dintre ADN-ul general moștenit de la părinți și ADN-ul mitocondrial (mtDNA), care este moștenit de femei doar de la mamă. Regula complexă, dar fundamentală, era următoarea: liniile dinastice continuă prin linia masculină; fiul prim-născut urmează la tron; dar o soră vitregă putea fi luată ca soție *dacă avea o altă mamă*; iar dacă mai târziu se naștea un fiu făcut cu o astfel de soră vitregă, acel fiu (deși nu era Primul-născut) devenea Moștenitorul legal și succesorul dinastic.

Rivalitatea dintre cei doi frați vitregi Ea/Enki și Enlil, în chestiuni legate de tron, a fost complicată și de rivalitatea personală în chestiunile amoroase. Amândoi o râvneau pe sora lor vitregă **Ninmah**, a cărei mamă era în continuare concubina lui Anu. Ninmah era adevărata

dragoste a lui Ea, dar acestuia nu i s-a permis să se însoare cu ea. Apoi, Enlil a preluat conducerea și a avut cu ea un fiu – pe **Ninurta**. Deși acesta s-a născut în afara căsătoriei, regulile succesoriale au stabilit ca Ninurta să fie moștenitorul de necontestat al lui Enlil, atât ca fiu prim-născut, cât și ca fiu făcut cu o soră vitregă regală.

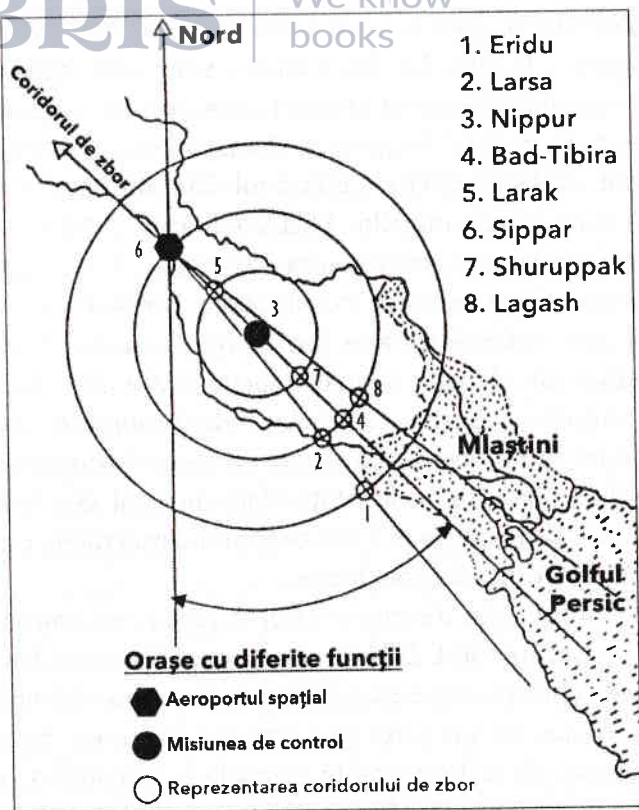
Așa cum se arată în cărțile din seria *Cronicile Pământului*, Ea a fost liderul primului grup de cincizeci de Anunnaki care a venit pe Pământ pentru a obține aurul necesar pentru protejarea atmosferei tot mai slăbite a planetei Nibiru. Când planurile inițiale au eșuat, fratele său vitreg Enlil a fost trimis pe Pământ cu mai mulți Anunnaki, pentru o Misiune pe Pământ mai extinsă. Iar dacă acest lucru nu a fost suficient pentru a crea o atmosferă ostilă între cei doi frați rivali, Ninmah a sosit și ea pe Pământ, pentru a servi ca ofițer medical șef...

Un text lung, cunoscut sub numele de *Epopoea Atrahasis* începe povestea zeilor și oamenilor de pe Pământ cu o vizită a lui Anu pe Pământ, pentru a rezolva odată pentru totdeauna (așa spera el) rivalitatea dintre cei doi fii ai săi, care dăuna misiunii de o importanță vitală. Anu s-a oferit chiar să rămână pe Pământ și să-l lase pe unul dintre frații vitregi să preia regenta pe Nibiru. În acest scop, ne spune textul antic, s-a tras la sorți pentru a se determina cine va rămâne pe Pământ și cine va sta pe tronul de pe Nibiru:

*Zeii au dat mâna,
Au tras la sorți și au împărțit responsabilitățile:
Anu s-a urcat [înapoi] la cer,
Lui Enlil i s-a acordat Pământul;
Iar mările, închise cu o buclă,
i-au fost date prințului Enki.*

Rezultatul tragerii la sorți a fost, deci, că Anu s-a întors ca rege pe Nibiru. Lui Ea, căruia i s-a oferit stăpânirea asupra mărilor și apelor (în vremurile de mai târziu, el va fi numit „Poseidon” la greci și „Neptun” la romani), i s-a acordat epitetul EN.KI („Stăpânul Pământului”) pentru a i se alina ranchiuna; dar EN.LIL („Stăpânul Misiunii de Control”) a primit conducerea generală: „i s-a acordat Pământul” (i s-a acordat conducerea Pământului). Indiferent de resentimentele pe care le avea, Ea/Enki nu putea să sfideze regulile succesoriale sau rezultatele tragerii la sorți; așa încât resentimentele, mânia față de negarea drepturilor succesoriale și dorința mistuitoare de a răzbuna nedreptățile față de tatăl său, față de strămoșii săi și față de el îl vor determina mai târziu pe fiul lui Enki, **Marduk**, să preia lupta.

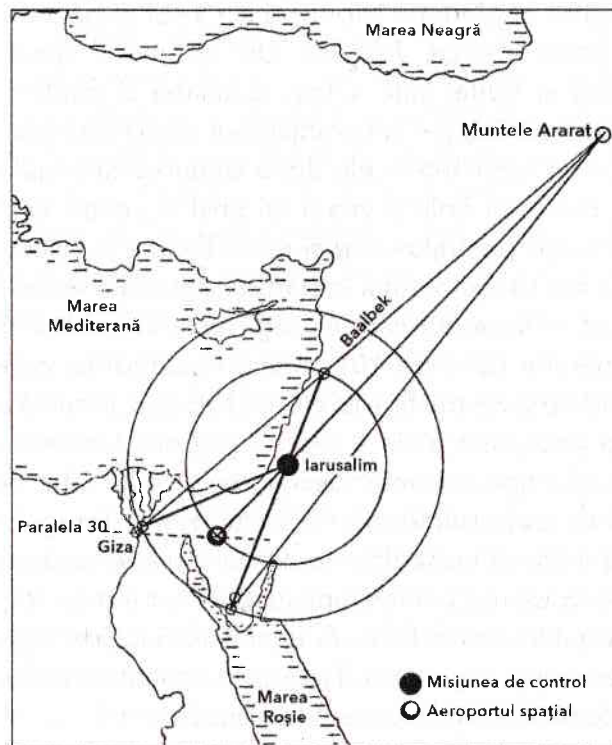
Mai multe texte descriu modul în care Anunnakii și-au înființat așezările în E.DIN (Sumerul postdiluvian); fiecare așezare avea o funcție specifică și toate erau stabilite, în conformitate cu un plan general. Conexiunea cu spațiul cosmic, de o importanță crucială (capacitatea de a rămâne în mod constant în comunicare cu planeta natală, cu navele spațiale și cu navetele), a fost menținută de la postul de comandă al lui Enlil din **Nippur**, în centrul căruia se afla o cameră slab luminată numită DUR.AN.KI, „Legătura Cer-Pământ”. O altă facilitate vitală a fost un aeroport spațial, situat la Sippar („Orașul păsărilor”). Nippurul se afla în centrul cercurilor concentrice, în care erau situate celelalte „orașe ale zeilor”. Toate împreună modelau, pentru o navă spațială care sosea, un coridor de aterizare, al cărui punct focal era cea mai vizibilă caracteristică topografică din Orientul Apropiat – vârful gemene ale Muntelui Ararat (Ilustrația 2).

Ilustrația 2

Apoi, Potopul „a măturat pământul” și a șters toate orașele zeilor, Centrul de Control al Misiunii și aeroportul spațial, îngropând Edinul sub milioane de tone de aluviuni și noroi. Totul trebuia luat de la început și multe lucruri nu mai puteau fi la fel ca înainte. În primul rând, a fost necesar să se creeze o nouă facilitate spațială, cu un nou Centru de Control al Misiunii și noi locații de baliză pentru un coridor de aterizare. Noua cale de aterizare a fost ancorată din nou pe vârfurile gemene proeminente

ale Muntelui Ararat; celelalte componente erau noi: aeroportul spațial propriu-zis din Peninsula Sinai, situat pe Paralela 30 de la nord; vârfurile gemene artificiale ca situri de semnal, piramidele din Giza și un nou Centru de Control al Misiunii, situat într-un loc numit Ierusalim (Ilustrația 3). Disponerea acestora a jucat un rol crucial în evenimentele postdiluviene.

Ilustrația 3

Potopul a reprezentat un punct de cotitură (la propriu și la figurat) atât în treburile zeilor, cât și în cele ale oamenilor și în relația dintre cele două părți: pământenii, care au fost creați ca să slujească și să lucreze pentru zei,

au fost tratați de acum înainte ca parteneri juniori, pe o planetă devastată.

Noua relație dintre oameni și zei a fost formulată, consfințită și codificată, atunci când omenirii i s-a acordat prima sa civilizație evoluată în Mesopotamia, cu circa 3.800 de ani î.Hr. Acest eveniment important a urmat unei vizite de stat pe Pământ a lui Anu, nu doar în calitate de conducător al planetei Nibiru, ci și ca șef al panteonului zeilor antici de pe Pământ. Un alt motiv (probabil, principal) al vizitei sale a fost stabilirea și confirmarea păcii între zeii înșiși – un aranjament care împărțea ținuturile Lumii Vechi între cele două facțiuni Anunnaki principale, cea a lui Enlil și cea a lui Enki – pentru că noile circumstanțe postdiluviene și noua locație a instalațiilor spațiale necesitau o nouă împărțire teritorială între zei.

A fost o împărțire care se regăsește în Tabelul Biblic al Popoarelor (Geneza 10), în care răspândirea omenirii (pornind de la cei trei fii ai lui Noe) a fost consemnată după nație și geografie: Asia a revenit popoarelor/teritoriilor lui Sem, Europa a revenit descendenților lui Iafet, Africa a revenit poporului/teritoriului lui Ham. Înregistrările istorice arată că împărțirea terenului între zei a repartizat primele două regiuni facțiunii lui Enlil, iar a treia regiune le-a revenit lui Enki și fiilor săi. Peninsula Sinai de legătură, unde era situat importantul aeroport spațial postdiluvian, a fost lăsată deoparte ca regiune sacră neutră.

În timp ce Biblia enumeră pur și simplu țările și popoarele, în funcție de împărțirea lor, pornind de la Noah, textele sumeriene anterioare consemnează că împărțirea a fost un act deliberat, un rezultat al consfătuirilor conducătorilor Anunnaki. Un text cunoscut sub numele de *Epopoea lui Etana* spune:...

Marii Anunnaki care decretează destinele stăteau la sfat, cu privire la Pământ.

Ei au creat cele patru regiuni și au înființat așezările.

În Prima Regiune, în ținutul dintre cele două râuri Eufrat și Tigru (Mesopotamia), s-a înființat civilizația sumeriană, prima civilizație evoluată a omenirii despre care știm. Acolo unde se aflau mai înainte orașele prediluviene ale zeilor, au apărut acum orașele oamenilor, fiecare oraș cu incinta sa sacră, în care locuia o zeitate în ziguratul său – Enlil la Nippur, Ninmah la Shuruppak, Ninurta în Lagash, **Nannar/Sin** la Ur, **Inanna/Ishtar** la Uruk, **Utu/Shamash** în Sippar și așa mai departe. În fiecare astfel de centru urban a fost ales un EN.SI, un „Păstor drept” (inițial un semizeu) pentru a governa oamenii în numele zeilor. Sarcina lui principală era de a promulga coduri de justiție și moralitate. În incinta sacră, o preoție supravegheată de un mare preot îi slujea pe zeu și pe soția sa, supraveghea desfășurarea sărbătorilor și se ocupa de riturile cu ofrande, sacrificii și rugăciuni către zei. Arta și sculptura, muzica și dansul, poezia și imnurile și, mai ales, scrierea și păstrarea înregistrărilor au înflorit în temple și s-au extins până în palatul regal.

Din când în când, unul dintre aceste orașe era ales pentru a servi drept capitală a țării, unde domnea un rege, LU.GAL („Om mare”). Inițial și mult timp după aceea, această persoană, care era cel mai puternic om din țară, a slujit atât ca rege, cât și ca mare preot. Acesta era ales cu grijă, pentru a fi potrivit cu rolul și autoritatea sa, și toate simbolurile fizice ale regalității erau considerate